

Да ли треба да будем храбар да бих био поштен ?

01.00 ч после поноћи. Клинички центар Србије. Неко виче: „Пролаз! Докторе хитно. Девојчица 15 година, тешке повреде у коми је.“ „Ау дете, шта су ти урадили! Вози у собу бр.1, зови родитеље.“

.....5. рођендан. Сви другари из вртића су ту. Види кловна. „Мила хајде да дуваш свећице! Мила пази на локнице, хајде душо сада један фотографија са татом и мамом.“ Мамин глас.

.....“Мила, данас је први дан школе, нећемо ваљда да закаснимо? Тата нас чека у ауту. Хајде лепотице мамина.“

Велико школско двориште, чује се дечја граја, сви срећни. Поносни прваци. Будуће стујардесе, политичари, глумци, учитељи. „Хеј, ја сам Тамара. Ми смо у истом одељењу. Хоћеш да седимо заједно?“

..... 1.септембар. Стојимо испред гимназије. Тамара и ја пресрећне, опет смо у истом одељењу. Стојимо у школском дворишту и не слутимо да ће из тог истог школског дворишта све кренути, али не онако како смо ми замишљале....

Огласило се школско звоно. Таца и ја журимо напоље. Тамо испод старог храста је наша клупа. Да наша. На њој пише : Мила и Таца 1/5 са ове клупе кренуће у свет. Таман када смо одлучиле коју ћемо страну света прво обићи, Тамара је вриснула: „Јао, Мила! Погледај га, нашла сам човека свог живота. Не могу са тобом у свет.“ Запањено сам је погледала. Била је црвена „као рак“. И док се сцена из индијске серије одвијала (оно када Мала невеста проспе пиринач и нико се не помера) пришао је он. Он је Џони. Одавно је завршио школу. Ставрно је лепо изгледао, али тај његов поглед, ма требало је да знам – очи никада не варају.

И бајка је почела. Таца има дечка, воли га, срећна је. Ја сам срећна због Таце и маштам да и ја нађем неког „Џонија“. Како је време пролазило, Таца је све чешће плакала, а ређе се смејала.

Моја Таца, моја сестра, мој пријатељ за цео живот постала је неко други.

Моја Таца постала је наркоман, зависник са 15 година. То су те Џонијеве очи, све су говориле, али сад је касно.

Џони је нарко-дилер. Специјалиста за врбовање младих и наивних девојака. Радно место- школско двориште. Циљна група- прва година средње школе.

Телефон звони. На дисплеју број Тамарине маме Весне. Знам све. Не треба ништа да каже, да пита. Знам ретки су дани када делимо школску клупу. Рубрика у дневнику поред њеног имена пуна неоправданих изостанака. Ко га је брига? Ово је гимназија, није обавезно школовање, питање је дана када ће је избацити из школе. Мене је брига. Дође ми да вриштим. Весна једва изговара. Чула сам да Таца три дана није долазила кући, телефон јој је искључен, полиција је тражи. Али не тражи је само због нестанка. Тражи је , јер је у нашој бившој основној школи нудила деци дрогу...

Срце ми се стеже. Не могу да говорим, одлазим из куће да је тражим. Знам где је. Осећам. И нашла сам је. На нашој клупи у полусвесном стању. Испод њене некада дивне косе назирале су се речи : Мила и Таца 1/5....

Целу ноћ сам провела поред њеног кревета. На полици изнад, стоји урамљена фотографија. Таца и ја први разред основне, на дан маскембала. Ја Мила принцеза, Таца Црвенкапа. Као да је наслутила. Стварно је наишла на вука, али не нема ловца

да је спаси. У ствари има. Ја ћу је спасити. Не, речи , молбе не помажу. Удари Мила право у центар.

Кафић у граду. Фенси. Ту излазе фаце. Ту ако си виђен успео си у животу. Ту смо Таца и ја биле виђене и гле ироније „баш смо успеле“. Тамо у ћошку, за столом седи Џони. Друштво му праве неке „Тамаре“. Оне се смеју, мисле да су важене, да је цео свет њихов. Баш као Таца и ја пре неколико месеци. Пришла сам столу гледајући Џонија у очи. Вештачки осмех на његовом лицу: „ О Мила, па где си ти луткице? Седи , узми пиће, дођи да се дружимо.“ Узвратила сам му осмехом али оним циничним и речи су саме кренуле као бујица: „ Џони није поштено, није фер. Нађи неког равног себи. Џони ти си нула . Ти си нико и ништа. А ви девојке шта радите ту? Знате ли да је он нарко-дилер, занте ли да своју снагу црпи из туђе несреће? Знате ли да ћете за пар дана постати јефтина радна снага, да ћете бити нико?Знате ли да овај овде није никакав шмекер, већ јадник , знате ли!!!!....Мрак. .... „Мила да ли ме чујеш? Мила пробуди се. Ја сам доктор Симић“ ... О Боже, где сам ја ? Све ме боли, ко су ови људи у белом , зашто мама плаче ? Чујем, видим, не осћам, али знам.

Мила и Таца 1/5 са ове клупе крећу у свет. Друго није битно.

Милица Плећаш 8/6

ОШ „Милан Ћ. Милићевић“